

ΣΤΕΛΛΑ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ FLORILEGIUM

Στα έργα της Βουλγαράκη, τα άνθη—ίσως ένα από τα πιο διαχρονικά μοτίβα στην ιστορία της τέχνης—μετατρέπονται σε μέσα υλικής διερεύνησης της τρίτης διάστασης και χειρονομιακής έκφρασης. Η επαναλαμβανόμενη χρήση ενός σχηματικού ανθικού μορφοτύπου στην επιφάνεια του καμβά δημιουργεί ένα είδος οπτικού mantra: μία διαλογιστική αντιμετώπιση του θέματος της νεκρής φύσης που ταυτόχρονα αποτίει φόρο τιμής και υπονομεύει τις παραδόσεις του. Δεν πρόκειται για βοτανικές μελέτες με τη συμβατική έννοια, αλλά για άνθη συμπυκνωμένα στις θεμελιώδεις καμπύλες και σπείρες τους, που εγείρουν περισσότερο την ιδέα ενός άνθους παρά την μιμητική αναπαράστασή του.

Η Βουλγαράκη εργάζεται κυρίως με στόκο και ακρυλικά, έναν συνδυασμό που της επιτρέπει τόσο να σμιλεύσει, όσο και να ζωγραφίσει την επιφάνεια των καμβάδων της. Το εύσαρκο στρώμα στόκου δημιουργεί ένα έντονα απτό, σχεδόν αρχιτεκτονικό ανάγλυφο, στο οποίο η επανάληψη των ανθικών σημείων μετατρέπεται σε χορογραφία χειρονομιών. Κάθε ακολουθία σπειροειδών μοτίβων απαιτεί μία αδιάλειπτη συνέχεια κίνησης, καθώς η καλλιτέχνις πρέπει να ολοκληρώσει τη σύνθεση σε μία μόνο, συνεχή δράση προτού τα ακρυλικά αρχίσουν να στερεοποιούνται—μία διαδικασία που καθιστά τη διακοπή αδύνατη. Αυτή η αναγκαιότητα επιβάλλει μία ενστικτώδη χειρονομιακότητα στις επιφάνειες, όπου κάθε άνθος μαρτυρά την άμεση σωματική καταπόνηση και τη κίνηση του χεριού, του βραχίονα και ολόκληρου του σώματος που εμπλέκεται σε ρυθμικές, επαναλαμβανόμενες κινήσεις πάνω από τον καμβά.

Το χρώμα, επίσης, διαδραματίζει έναν περίπλοκο ρόλο. Σε πολλές συνθέσεις, οι χρωματικές διακρίσεις διαλύονται ή μία στην άλλη, δημιουργώντας ήπιες μεταβάσεις. Αλλού, τα χρώματα παραμένουν πιο ξεκάθαρα, αλλά πάντα ενσωματωμένα στην υλικότητα του μέσου—ποτέ απλά τοποθετημένα στην επιφάνεια. Αυτή η ώσμωση προκαλεί ένα είδος ατμοσφαιρικής ακινησίας καθώς οι μορφές της Βουλγαράκη αντιστέκονται στην αποσύνθεση μέσω της γλυπτικής τους μονιμότητας.

Ο τίτλος της έκθεσης, Florilegium, υπογραμμίζει την παρακάτω διττότητα — μία κυριολεκτική «συλλογή λουλουδιών» και ένα εννοιολογικό ανθολόγιο χειρονομιακών κινήσεων. Όπως τα μεσαιωνικά florilegia συγκέντρωναν αποσπάσματα ιερών και ποιητικών κειμένων, έτσι και η πρακτική της Βουλγαράκη συναρμολογεί ένα απτό λεξιλόγιο ανθικών μορφών, συσσωρευμένων μέσω της επανάληψης, της παραλλαγής και της σωματικής έντασης. Σε αντίθεση με τη μακρά ιστορία της νεκρής φύσης με λουλούδια, τα έργα της Βουλγαράκη αναδεικνύονται ως μία σύγχρονη προσέγγιση σε ένα από τα παλαιότερα και πιο οικεία θέματα της τέχνης με σκοπό την ευαισθητοποίηση σχετικά με το περιβάλλον και τον πλανήτη.

STELLA VOULGARAKI FLORILEGIUM

In the works of Voulgaraki, the flowers—arguably one of the most enduring motifs in the history of art—are transformed into means of material exploration of the third dimension and gestural expression. Her repeated use of a schematic floral form, across the surface of the canvas creates a kind of visual mantra: a meditative engagement with the subject of still life that simultaneously honours and subverts its traditions. These are not botanical studies in the conventional sense, but flowers distilled to their essential curves and spirals, evoking more the idea of a bloom than its mimetic representation.

Voulgaraki works primarily in stucco and acrylic, a combination that allows her to sculpt the surface of her canvases as much as paint them. The thick stucco gives rise to a highly tactile, almost architectural relief, in which the repetition of floral marks becomes a choreography of gestures. Each sequence of spiral motifs demands an unbroken continuity of movement, as the artist must complete the composition in a single, sustained session before the rapid-drying acrylic begins to set—a process that renders interruption impossible. This necessity imparts a visceral gesturality to the surfaces, where each mark testifies to the immediacy of bodily exertion and the choreography of the hand, arm, and entire body engaged in rhythmic, repetitive motion across the canvas.

Colour, too, plays a complex role. In many compositions, chromatic distinctions dissolve into one another, creating soft transitions. Elsewhere, colours remain more distinct, yet always integrated into the materiality of the medium—never simply laid atop the surface but embedded within its depth. This merging evokes a kind of atmospheric stillness as Voulgaraki's forms resist decay through their sculptural permanence.

The exhibition's title, *Florilegium*, underscores the following duality—at once a literal “gathering of flowers” and a conceptual anthology of painterly gestures. Just as medieval florilegia compiled fragments of sacred and poetic texts, so too does Voulgaraki's practice assemble a tactile vocabulary of floral forms, accumulated through repetition, variation, and embodied intensity. Set against the long history of floral still life, Voulgaraki's works emerge as a contemporary meditation on one of art's oldest and most intimate subjects with the aim of raising awareness about the environment and the planet.

Alia Tsagkari
Art historian